

[Indenrigsministeren.]

den anden Ejendom stadig skal afgive, hvad der svarer til Formuestigningen. Det kan ikke være det ærede Medlems Opfattelse af Retfærdighed.

Jeg skal dernæst sige, at det Eksempel, det ærede Medlem nævnte paa, at der i Kraft af dette Princip's Anvendelse vilde kunne ske Uretfærdighed, er daarligt valgt, idet Lovforslaget netop tager Sigte paa saadanne Forhold i § 13, 3die Stykke, hvor der udtrykkelig siges, at for visse Ejendommers Vedkommende, hvor den stedfundne Udnyttelse af Ejendommen, paa hvilken der hviler Grundstigningsskyld, staar i Misforhold til den for Ejendommen ansatte Grundværdi, kan Finansministeren efter fremsat Andragende tilstaa Henstand med Betalingen af Grundværdistigningsskylden. Og som en yderligere Sikring overfor Ejeren i saadanne Tilfælde findes der en Bestemmelse i § 14, hvor det siges, at dersom en Mand har faaet Henstand, og der igen foregaar et Fald i Grundværdien, saa kan det skyldige Grundstigningsbeløb igen nedskrives i Forhold dertil. Heroverfor kan det ikke nytte, at det ærede Medlem henviser til, at der i Lovforslaget kun staar, at Finansministeren kan gøre det, for det ærede Medlem vil jo vide, at det i det almindelige Lovsprog betyder, at han skal gøre det, hvor Rimelighed taler derfor. Man kan ikke i en Lov skrive „skal“ af den simple Grund, at man selvfølgelig ikke kan udsætte sig for, at der mellem Administrationen og den enkelte opstaaer en Række juridiske Spørgsmaal, som skal afgøres ved Domstolene. Det er klart, at hvor Rimelighed taler derfor, det vil sige i de Tilfælde, hvor der vilde opstaa urimelige Forhold i Kraft af Bestemmelserne, vil Administrationen i Kraft af den Anvisning, denne Bestemmelse giver, imødekomme de paagældende.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Duborg har Ordet for en kort Bemærkning.

Duborg: Jeg skal ikke gentage den højtærede Indenrigsministers Udtalelser, der fuldt ud gør Rede for, hvad der vil ske i de eventuelt uheldige Tilfælde, der kan opstaa, men jeg skal blot sige, for at det ærede Medlem Hr. Kristen Amby og andre ærede Medlemmer ikke skal nære nogen Tvivl om, hvorledes Udtrykket skal forstås, at det yderligere i Landstingets Betænkning er understreget, at det skal opfattes paa den af den højtærede Indenrigsminister angivne Maade.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Jeg ønsker ikke at skyde Administrationen i Skoene, at Administrationen vil være urimelig, men naar man har set, ikke i eet, men i mangfoldige Tilfælde, det Særsyn, at de vurderende Myndigheder vurderer et bestemt Objekt til en bestemt Pris, men samtidig siger: vi ønsker ikke at give denne Pris for Objektet — in casu den af mig nævnte Grund —, naar man kan konstatere den Slags Urimeligheder, saa er der ikke nogen Forhaands-sandsynlighed for, at der ikke ogsaa vil finde Urimeligheder Sted fra Administrationens Side for Fremtiden. Men endelig — hvad vigtigere er — i Anledning af den højtærede Indenrigsministers Betragtning: at der i det Eksempel med de to Ejendomme ingen Mening vilde være i, at den, der beholdt Ejendommen og ikke solgte den i mange Aar, skulde indkassere den Udbyttestigning, der maatte formodes at fremkomme, idet Ejendommen blev mere værd, skal jeg sige, at Stigningen bliver i hvert Tilfælde ikke indkasseret med sit fulde Udbytte. Det vil man kun kunne ramme ved Hjælp af Indtægtsskatter. Det er ikke rigtigt, at det fulde Udbytte her tilfalder vedkommende, men Formuestigningen vil man kunne tage fra vedkommende den Dag, Ejendommen sælges. Jeg kan ikke se andet end, at det vilde være at foretrække fremfor de urimelige Forhold, der her kan afstedkommes. Jeg skal nævne et andet Eksempel. En Mand har maaske for en Menneskealder siden købt sig en stor Grund ved Kysten og bygget derpaa, idet han i mange Aar har maattet tage den Ulempe, der var ved at have langt til Byen og langt til Jernbanen; nu er der andre, der finder paa at bygge i Nærheden, og som Følge deraf stiger Grunden og stiger i Spring meget stærkt. Den Mand, der i sin Tid købte Grunden billigt, maaske for en aarlig Udgift af 1 000 Kr., kan nu beskattes bort fra sin Grund. Det er givet, at han kan blive det efter denne Lov, fordi Værdistigningen beskattes saa haardt, idet der ikke er Tale om Promiller, men om Procenter. Jeg tror derfor, det var klogere at gaa den anden Vej.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Ogsaa det sidstnævnte Tilfælde vil det ærede Medlem finde, at der er taget Hensyn til i Loven, nemlig i § 13, Stk. 1.

I øvrigt vil jeg i Anledning af det